

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/306/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2307206948
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2307206948.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členiek senátu JUDr. Evy Behranovej a JUDr. Kataríny Slováčkovej, v právnej veci žalobcu: I. M., nar.XX.XX.XXXX, bytom G. X, V., v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou OK advokátska kancelária s.r.o., Bratislava, Prievozská 4B, proti žalovanému: Ing. F. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX/X, U., v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou Čibrik & Blazsek advokátska kancelária s.r.o., Šaľa, Hlavná 14, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 24. júna 2014 pod č.k. 15C/278/2007-276 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.000,- eur a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietá.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

Žalobca sa domáhal, aby súd poskytol ochranu jeho osobnosti, nakoľko vyjadreniami žalovaného, ktoré boli podľa jeho názoru neoprávnené došlo k zásahu do súkromnej sféry žalobcu. Žalobca tieto nepravdivé informácie a údaje uviedol pred masovo-komunikačnými prostriedkami, čím došlo k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu, pričom tento zásah mal širokú publicitu. K zásahu došlo prostredníctvom tlačových, internetových a televíznych médií. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol predošlým rozsudkom č.k. 15C 278/2007-200 tak, že žalovaný je povinný strpieť a na svoje náklady odstrániť následky neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti žalobcu tak, že vo verejných denníkoch Nový čas, SME, PRAVDA, Niké Šport a na internetových portáloch www.futbal.sk, www.aktualne.sk, www.plusjedenden.sk, www.profutbal.sk zverejní a zabezpečí odvysielanie svojho prehlásenia v rámci Športových novín TV Markíza text s nasledovným obsahom „F. F., prezident futbalového klubu U., uviedol som pre médiá, že pán I. M., delegát Slovenského futbalového zväzu, patrí k funkcionárom Slovenského futbalového zväzu, ktorý si v súvislosti s výkonom svojej funkcie pýtajú peniaze. Toto moje vyhlásenie je nepravdivé. Pán I. M. odo mňa v minulosti nežiadal žiadne peniaze a ani inú finančnú výhodu. Za moje nepravdivé vyhlásenie pre médiá sa mu týmto ospravedlňujem.“ Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti uplatnenej nemajetkovej ujmy súd žalobu zamietol. O odvolaní proti uvedenému rozsudku rozhodol odvolací súd rozsudkom č.k. 9Co/197/2012-229 tak, že v časti uloženej povinnosti ospravedlnenia rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- Eur odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu

vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom priebehu konania teda prvostupňový súd posudzoval otázku priznania náhrady nemajetkovej ujmy a v prípade, že by vykonaným dokazovaním dospel k názoru, že sú splnené podmienky na priznanie náhrady musel rozhodnúť o jej výške. Výšku náhrady určil súd prvého stupňa s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. V danom prípade súd posudzoval a to aj v zmysle záverov odvolacieho súdu, či zásah do osobnostných práv žalobcu zo strany žalovaného dosiahol takú intenzitu, ktorá by odôvodňovala okrem ostatných nárokov ako je už priznané ospravedlnenie aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. V danom prípade súd poukazuje, že pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je podstatným nielen preukázanie konania, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv poškodenej osoby, ale bezpochyby musí byť preukázané, že v reálnom živote poškodenej osoby došlo k skutočným zmenám, v sociálnom, rodinnom a pracovnom postavení poškodenej osoby. Inými slovami je potrebné konštatovať, že pre posúdenie intenzity neoprávnených zásahov nie je rozhodujúcim subjektívny názor poškodenej osoby, ale preukázanie reálnych zmien v postoji prostredia a ostatných ľudí k poškodenej osobe. Až preukázanie týchto skutočností podľa názoru súdu odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. V tomto prípade súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca v priebehu konania síce uvádzal pomerne rozsiahle zmeny vo svojom sociálnom, pracovnom a rodinnom prostredí, avšak ním tvrdené zmeny nepreukázal relevantnými dôkaznými prostriedkami, ktoré by bezpochyby preukazovali, že v dôsledku nepravdivej informácie zo strany žalovaného došlo k takej zmene v postavení žalobcu v spoločnosti, ktorá by okrem priznania ospravedlnenia odôvodňovala aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca síce vo svojom prednese prezentoval negatívny dopad nepravdivých informácií na jeho rodinné prostredie, pričom celková atmosféra v rodine mala vyústiť do problémov jeho dcéry s maturitou. Toto svoje tvrdenie však neprezentoval ďalšími dôkaznými prostriedkami, ktoré by preukazovali príčinnú súvislosť. Taktiež žalobca prezentoval stratu priateľov. Toto svoje tvrdenie však rovnako nepodporil ďalšími dôkaznými prostriedkami. Rovnako súd nemohol vyhodnotiť ukončenie pracovno-právneho pomeru žalobcu tak, že bolo spôsobené v dôsledku nepravdivej informácie, nakoľko pracovný pomer žalobcu ukončil dohodou a rovnako nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi odznením nepravdivej informácie a ukončením pracovno-právneho pomeru. Čo sa týka angažovania žalobcu v SFZ súd poukazuje na tú skutočnosť, že po odznení nepravdivej informácie nebola činnosť žalobcu ako delegáta tejto organizácie ani len prerušená, navyše z výsluchu samotného žalobcu vyplynulo, že k dnešnému dňu pôsobí vo vyšších funkciách v rámci organizačnej štruktúry tejto organizácie. Čo sa týka otázky nepriaznivých následkov trestného stíhania súd poukazuje na to a prikláňa sa k argumentácii žalovaného, že trestné stíhanie bolo vedené orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorých činnosť žalovaný ovplyvniť nevedel, pričom v rámci trestného stíhania sú orgány, ktoré toto stíhanie vedú povinné zistiť, či k spáchaniu trestného činu, prípade prečinu došlo a kto takýto skutok spáchal. V rámci tohto postupu sú tieto orgány podľa názoru súdu povinné skúmať aj dôkazy svedčiace v prospech stíhanej osoby. V danom prípade teda podľa názoru súdu žalovaný nenesie zodpovednosť za to, že trestné stíhanie žalobcu došlo až do štádia podania obžaloby a následného konania pred súdom. Podľa názoru súdu prvého stupňa samotné vedenie trestného stíhania nie je skutočnosťou, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca ako už bolo uvedené vyššie dôkaznými prostriedkami nepreukázal, že by vedenie trestného stíhania voči jeho osobe malo samo osebe negatívny dopad na jeho postavenie v spoločnosti. Z uvedených dôvodov teda súd prvého stupňa dospel k názoru, že v danom prípade síce vyjadreniami žalovaného došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, pričom žalobcovi bolo už súdom priznané primerané zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia, avšak súd taktiež dospel k názoru, že toto zadosťučinenie vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal pred súdom podstatné zmeny v jeho spoločenskom postavení je zadosťučinením primeraným a na odstránenie neoprávnených zásahov je dostačujúcim. Žalobca v priebehu konania dôkaznými prostriedkami nepreukázal, že jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere, nakoľko nepreukázal existenciu reálnych následkov nepravdivých tvrdení žalovaného.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10.000 eur. Dôvodom podania odvolania bolo nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia. Žalobca poukázal na rozsudok č.k. 9Co/197/2012, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa v časti priznanej nemajetkovej ujmy, pričom odvolací súd jednoznačne konštatoval, že žalobcovi nepochybne nemajetková ujma patrí. Súd prvého stupňa následne nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu a v rozpore s ním žalobcovi nemajetkovú ujmu nepriznal. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je podstatné aj časové hľadisko trvania pôsobenia nepriaznivých následkov zásahu do osobnostných práv a miera intenzity zásahu do osobnostných práv. Zákonne

kritéria uvedené § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú legálne mantinely pre priznávanie neprímeraných súm nemajetkovej ujmy (ako nízkych tak aj vysokých). Výška nemajetkovej ujmy by mala byť tým vyššia, čím je intenzita zásahu, rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy, spôsob zverejnenia difamujúceho výroku, dĺžka trvania dôsledkov, ohlas na difamujúci výrok závažnejšie. V predmetnom prípade treba prihliadnuť na skutočnosť, že k zásahu do osobnosti žalobcu došlo formou celoštátnych masovokomunikovaných prostriedkov s vysokou sledovanosťou, resp. s vysokým nákladom; v dôsledku zásahu došlo k vážnemu poškodeniu povesti žalobcu v širokom okruhu ľudí, v celom okruhu jeho známych, kolegov, spolupracovníkov, rodiny; došlo tiež k vážnemu poškodeniu odbornej reputácie žalobcu ako delegáta SFZ; došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti; došlo k iniciovaniu trestného stíhania žalobcu za korupčný trestný čin, čo negatívne zasiahlo do jeho osobnostnej sféry a poškodilo štandardné rodinné vzťahy žalobcu; v dôsledku zásahu sa u žalobcu objavili psychické problémy; poškodenie vážnosti a dôstojnosti trvá prakticky až do dnes. Uvedené skutočnosti boli žalobcom v rámci konania preukázané a to predložením jednotlivých periodických publikácií, v ktorých došlo k zverejneniu difamujúceho výroku žalovaného, prehratím videozáznamu zo športového spravodajstva TV Markíza z tlačovej besedy so žalovaným, predložením výsledku prieskumu o zaznamenaní korupčnej kauzy v rámci SFZ zo strany obyvateľstva SR, výpoveďou žalobcu a svedeckou výpoveďou jeho manželky, obsahom trestného spisu, predložením záznamu z prerokovania postupu a plnenia opatrení na boj proti korupcii zo dňa 09.03.2007. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že podľa právnej teórie a súdnej praxe pri úvahe o určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prihliadne aj k tomu, či pôvodca neoprávneného zásahu zasiahol do osobnosti z nebanlivosti alebo úmyselne, prípadne so zlým úmyslom (napr. škandalizovať určitú osobu). Poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný naďalej deklaruje branie úplatkov žalobcom. V závere zhrnul, že súd prvého stupňa pochybil, keď nekvalifikoval mieru poškodenia osobnosti žalobcu ako závažnú a mimoriadnej intenzity a trvania prakticky doposiaľ.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa stotožňuje s výrokom ako aj odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Ako súd prvého stupňa správne uviedol pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je podstatným preukázanie nielen konania, ktoré je spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv poškodenej osoby, ale bezpochyby musí byť preukázané, že v reálnom živote poškodenej osoby došlo k skutočným zmenám v sociálnom, rodinnom a pracovnom postavení, t.j. pre posúdenie intenzity neoprávnených zásahov nie je rozhodujúci subjektívny názor poškodenej osoby, ale preukázanie reálnych zmien v postoji a ostatných ľudí k poškodenej osobe. Žalobca nepreukázal, že jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere, nakoľko nepreukázal existenciu reálnych následkov nepravdivých tvrdení, ktoré by okrem priznania ospravedlnenia odôvodňovali aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému bol tento opravný prostriedok prípustný, preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 a 2 OSP, posúdil v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné čiastočne zmeniť (§ 220 OSP). Senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia z. č. 757/2004 Z. z.).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie otázky, či súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, ak žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepriznal, nakoľko nedospel k záveru, že neoprávnený zásah žalovaného do osobnostných práv žalobcu by mal v živote žalobcu také následky, ktoré by odôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka.

Jednotlivé prostriedky na ochranu osobnosti sú relatívne samostatné. Je možné ich použiť jednotlivo alebo kumulovane, taktiež v závislosti od intenzity protiprávneho zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby. Zákon výslovne pripúšťa možnosť podania návrhu na upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), výslovne prípustný je aj návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba) a návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba), ktoré nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho, imateriálneho pôsobenia, so satisfakčnou povahou, najčastejšie vo forme ospravedlnenia. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Vzniká vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí.

Pri priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch a určení jej výšky je potrebné postupovať v zmysle ustálenej judikatúry, ktorá akceptuje fakt, že v prípade rozširovania nepravdivých tvrdení o tom, že osoba spáchala trestný čin prostredníctvom médií, ide o zásah takej intenzity, pri ktorom nepostačuje primerané morálne zadosťučinenie, nakoľko bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, a takáto osoba má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (napr. rozhodnutie NS SR 1 Cdo 15/97 - Ak k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dôjde televíznym vysielaním, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu). Takýto zásah, spočívajúci v tvrdení, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Už len skutočnosť, že žalovaný do médií s celoštátnou pôsobnosťou uviedol, že žalovaný spáchal trestný čin korupcie, čo nebolo preukázané, odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Priznanie zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu a preto je potrebné pocitovanie a prežívanie nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, hodnotiť vždy objektívne prihliadnúc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, hlavne k jej veku a k jej postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o znížení dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvaniu ako závažnú pocitoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium).

Platí zásada, že aj napriek tomu, že výška tohto zadosťučinenia sa stáva predmetom voľnej úvahy súdu, súd musí v každom jednotlivom prípade vychádzať z úplného skutkového stavu a v tomto rámci sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Len tak možno vytvoriť záruky, že určením výšky priznaného peňažného zadosťučinenia dôjde k zákonom požadovanému primeranému zmierneniu vzniknutej závažnej nemajetkovej ujmy.

V rozsudku, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v časti priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch, uložil súdu prvého stupňa skúmať okolnosti všetkých oblastí života žalobcu v čase, v ktorom predmetný zásah utrpel a aké boli jeho následky a od toho odstupňovať mieru zásahu a od nej sa odvíjajúcu náhradu.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa a to konkrétne v tom, že žalobca v priebehu konania síce uvádzal pomerne rozsiahle zmeny v svojom sociálnom, pracovnom a rodinnom prostredí, avšak nim tvrdené zmeny nepreukázal relevantnými dôkaznými prostriedkami, ktoré by bezpochyby preukazovali, že v dôsledku nepravdivých informácií zo strany žalovaného

došlo k takej zmene v postavení žalobcu v spoločnosti, ktorá by okrem priznania ospravedlnenia odôvodňovala aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca síce vo svojom prednese prezentoval negatívny dopad nepravdivých informácií na jeho rodinné prostredie, pričom celková atmosféra v rodine mala vyústiť do problémov jeho dcéry s maturitou. Toto svoje tvrdenie však neprezentoval ďalšími dôkaznými prostriedkami, ktoré by preukazovali príčinnú súvislosť. Taktiež žalobca prezentoval stratu priateľov. Toto svoje tvrdenie však rovnako nepodporil ďalšími dôkaznými prostriedkami. Rovnako súd nemohol vyhodnotiť ukončenie pracovno-právneho pomeru žalobcu tak, že bolo spôsobené v dôsledku nepravdivej informácie, nakoľko pracovný pomer žalobcu ukončil dohodou a rovnako nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi odznením nepravdivej informácie a ukončením pracovno-právneho pomeru. Čo sa týka angažovania žalobcu v SFZ súd poukazuje na tú skutočnosť, že po odznení nepravdivej informácie nebola činnosť žalobcu ako delegáta tejto organizácie ani len prerušená, navyše z výsluchu samotného žalobcu vyplynulo, že k dnešnému dňu pôsobí vo vyšších funkciách v rámci organizačnej štruktúry tejto organizácie.

Odvolací súd sa však nestotožnil s hodnotením súdu prvého stupňa ohľadom nepriaznivých následkov trestného stíhania a argumentácie, že trestné stíhanie bolo vedené orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorých činnosť žalovaný ovplyvniť nevedel, pričom v rámci trestného stíhania sú orgány, ktoré toto stíhanie vedú povinné zistiť, či k spáchaniu trestného činu, prípade prečinu došlo a kto takýto skutok spáchal, v rámci tohto postupu sú tieto orgány podľa názoru súdu povinné skúmať aj dôkazy svedčiace v prospech stíhanej osoby. Uvedené nič nemení na skutočnosti, že z korupčného správania obvinil žalobcu práve žalovaný a to prostredníctvom médií, na základe tohto obvinenia sa začalo trestné stíhanie žalobcu, nakoľko správanie, z ktorého žalovaný žalobcu obvinil, napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu. Súd prvého stupňa teda nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ktorý je preň v zmysle § 226 záväzný a ktorý vychádza z ustálenej judikatúry súdov.

Odvolací súd teda zotrúva na svojom právnom názore, že v prípade rozširovania nepravdivých tvrdení o tom, že osoba spáchala trestný čin prostredníctvom médií, ide o zásah takej intenzity, pri ktorom nepostačuje primerané morálne zadosťučinenie, nakoľko bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, a takáto osoba má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Takýto zásah, spočívajúci v tvrdení, avšak nepreukázanej trestnej činnosti (právoplatným rozsudkom súdu) v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Už len skutočnosť, že žalovaný do médií s celoštátnou pôsobnosťou uviedol, že žalobca spáchal trestný čin korupcie, čo nebolo preukázané, odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca sa v dôsledku tohto nepravdivého tvrdenia musel zúčastňovať vyšetrovacích úkonov a pojednávaní, bol v neistote ako trestné stíhanie dopadne, v rámci Slovenského futbalového zväzu sa obával o svoj ďalší osud.

Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy však treba prihliadnúť aj na ďalšie vyššie uvedené okolnosti tohto prípadu. Žalobca na základe trestného stíhania nebol prepustený zo zamestnania, nepreukázal, že by tieto tvrdenia nejako zmenili postoje jeho najbližších k nemu, naďalej vykonával a aj vykonáva funkciu delegáta SFZ, pričom aktuálne vykonáva ešte vyššiu funkciu. Žalobca bol síce trestne stíhaný, ale nebol vo väzbe, informácia o jeho údajnej trestnej činnosti bola síce celoštátne šírená, avšak jednorázovo, tieto informácie boli akoby v pozadí kauzy týkajúcej sa brania úplatku Vladimíra Wänkeho, ktorý bol vysoký funkcionár SFZ a ktorý bol za tento skutok aj právoplatne odsúdený.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu je dôvodné priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.000 eur. Nepříjemnosti, ktoré boli žalovanému spôsobené trestným stíhaním sú nepochybné, avšak vzhľadom na ďalšie okolnosti, keď žalobca nepreukázal vznik nejakej ďalšej ujmy, odvolací súd považuje náhradu nemajetkovej ujmy v symbolickej výške 1.000 eur za dostatočnú. Výšku nemajetkovej ujmy odvolací súd určil s prihliadnutím aj na ďalšie možné prípady zásahov do osobnostných práv, keď na prvom mieste musí byť právo na život, potom právo na zdravie, právo na súkromie a rodinný život, právo na ľudskú dôstojnosť, právo na občiansku česť, právo na ochranu mena a povesti. Navyše v danom prípade zásah do ľudskej dôstojnosti a občianskej cti na základe trestného stíhania nedosiahol takú intenzitu, ako v iných prípadoch. Ako už bolo spomínané, žalobca nebol prepustený zo zamestnania, nebol vo väzbe, nepreukázal, že by trestné stíhanie nezanechalo závažné dôsledky v jeho rodinných, pracovných a či priateľských vzťahoch.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd v zmysle § 220 OSP zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.000 eur a vo zvyšku jeho nárok ako nedôvodný zamietol.

Nakoľko súd prvého stupňa nerozhodol o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 OSP, v zmysle § 224 ods. 4 OSP o trovách tohto odvolacieho konanie rozhodne súd prvého stupňa.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.